

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 83

16 Ἀπριλίου 2002

Τό εὔρος τοῦ προβληματισμοῦ

Προσπαθῶ νά διακριβῶσω τό εὔρος τοῦ σημερινοῦ προβληματισμοῦ μας. Τήν ἀκτίνα τῶν ὁραματισμῶν μας. Τό περιεχόμενο καί τήν ποιότητα τῆς ἀγωνίας μας. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ φορτωμένοι μέ τά βάρη τῆς ἱστορίας καί τῆς ἐμπειρίας τῶν δυσεξαρίθμητων γενεῶν, πού μόχθησαν καί πόνεσαν καί στοχάστηκαν πρὶν ἀπὸ μᾶς, πῶς ἀξιοποιοῦμε τήν ὁδύνη τους καί πῶς βιώνουμε τήν ἐπικαιρότητα. Πόσο καταξιώνουμε τήν προσωπικότητά μας, ὡς κληρονόμοι ἀτίμητης πνευματικῆς ζύμωσης, θετικῆς καί ἀρνητικῆς! Καί πόσο σημαδεύουμε μέ πράξεις γνήσιας εὐγένειας τά πρῶτα ἀνοίγματα τῆς τρίτης χιλιετίας!

Ψάχνω τά κείμενα, τά τυπώματα τῆς ἀνησυχίας μας καί τοῦ ἀγῶνα μας. Κάνω ζάπινγκ στα κανάλια τῶν ὁρμητικῶν ρευμάτων τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ μας. Φωτογραφίζω τίς φυσιογνωμίες τῶν γύρω μου. Προσπαθῶ, μέ κάθε τρόπο, νά μνηθῶ στά ὁράματα, πού ἠλεκτρίζουν καί συνεπαίρνουν σήμερα τίς πλατιές μάζες καί τίς ἐντάσσουν στήν κοινὴ ἐκστρατεία γιὰ τήν κατάκτηση καί τὴ γεύση ἐνός ἀγνωστου ἴσαμε τώρα δέντρου γνώσης καί ἀπόλαυσης.

Καί ἐνῶ περιμένω ἓνα ἄνοιγμα ὁραματισμῶν καί προβληματισμῶν, ἓνα ἄπλωμα τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου καί τῶν ἀναζητήσεων τῆς ὑπαρξης πέρα ἀπὸ τὴν καθημερινότητα καί ἔξω ἀπὸ τό ὑλιστικὸ πλαίσιο τῆς εὐμάρειας, συναντῶ

στή στενόκαρδη ὀλιγάρκεια καί τόν ἀλόγιστο ἐγκλωβισμό τῆς ὑπαρξης στό «*φάγωμεν καί πίνωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν*» (Α΄ Κορινθ. ιε΄ 32). Ὁ χοντροκομμένος ἀτομισμός, ἡ ἀκόρεστη εὐμάρεια, ἡ καταναλωτική λαιμαργία, ἡ τηλεοπτική προβολή στά ἀνοιγμένα παράθυρα καί ὅ,τι θωπεύει τήν ἐπιθυμία τῆς σάρκας καί τήν περιέργεια τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξαντλοῦν τίς ἀναζητήσεις μας καί καλύπτουν, μέ τό παραπάνω, τά ὄνειρά μας.

Ομως, σκύβοντας στήν Καινή μου Διαθήκη, στήν ἐστία τῶν ἄλλων ὁραμάτων καί στήν ἀποκάλυψη τῶν ἄλλων δρόμων καταξίωσης τῆς προσωπικότητας, ἀνακαλύπτω τοῦτο τό βαρυσήμαντο λόγο, πού τόν γέννησε καί τόν ἐξαγγείλε ἡ φλογισμένη καρδιά τοῦ μαθητῆ τῆς ἀγάπης, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννη: «*Πάν τό ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου ἐστί. καί ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα*» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 16, 17).

Κάποιοι, συνοδοιπόροι μου στήν ἀνηφόρα τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα, λογαριάζουν, ἴσως ἀφιλοσόφητα, ἴσως ἐπηρεασμένοι ἀπό τή μέθη τῆς πρόσκαιρης ἀπόλαυσης, ὅτι ἡ ἀποστολική αὐτή ἐπισήμανση γιά τήν προσκαιρότητα τῆς εὐμάρειας, σηματοδοτεῖ τόν τερματισμό τῆς ἐπίγειας ζωῆς μέ τό χτύπο τῆς καμπάνας τοῦ θανάτου. Λησμονοῦν, ὅτι τό ποτήρι τῆς ὑλικῆς ἀπόλαυσης καί τῆς συμβατικῆς εὐτυχίας μπορεῖ νά ἀδειάσει καί μέ μύριους ἄλλους τρόπους. Μιά ἀρρώστια, ἕνας χωρισμός ἀπό πρόσωπα ἀγαπημένα, ἕνα γλίστρημα στό ἀγώνισμα τῆς ἐπιβίωσης καί πολλά ἄλλα ἀπρόοπτα, μποροῦν νά φέρουν ἀνατροπή τῶν σχεδιασμῶν καί διάψευση τῶν ὀνείρων. Ξαφνικά, τά φῶτα σβήνουν. Ἡ χαρά πνίγεται. Ὁ πόνος καί ἡ ἀπογοήτευση θρονιάζονται στήν ψυχή. Καί τό εὖρος τοῦ προβληματισμοῦ ἀποδεικνύεται στενόχωρο καί ἀπρόσφορο.

Ο μαθητής τῆς ἀγάπης, ὁ Εὐαγγελιστής τοῦ μεγάλου μηνύματος, πού ἄνοιξε τούς ὀρίζοντες τῆς ἀνθρωπότητας, μᾶς ἀφυπνίζει καί μᾶς χειραγωγεῖ μέ τό λόγο του καί μέ τήν καρδιά του: «*μή ἀγαπᾶτε τόν κόσμον μηδέ τά ἐν τῷ κόσμῳ, ἐάν τις ἀγαπᾷ τόν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρός ἐν αὐτῷ*» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 15). Πέρα ἀπό αὐτό, πού βλέπετε γύρω σας καί σᾶς μαγεύει καί σᾶς κλέβει τά ὄνειρα καί πάνω ἀπό αὐτό, πού τό θεωρεῖτε ὡς τό πλήρωμα τῆς ζωῆς καί τῆς εὐτυχίας, ὑπάρχει ὁ Θεός. Ὁ αἰώνιος Κύριος καί ὁ μέγας Πατέρας. Αὐτός ἀνοίγει τούς ὀρίζοντες τῆς αἰωνιότητος καί σᾶς προσκαλεῖ νά γίνετε μέτοχοι τῆς ἀγάπης Του καί τῶν εὐλογιῶν Του. Νά νοηματίσετε μέ ἄλλα ὁράματα τή γήινη ζωή σας. Καί νά νοιώσετε τήν ἀνάπαυση, στήν εὐρύτατη ἀγκαλιά Του, ἐκεῖ, πού ἀναπαύονται οἱ καταξιωμένοι ἅγιοί Του.

Φίμωτρο καί στό λαό;

υκνή ή έκτροπή του 'Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στίς παρακαμπτήριες τής Συνοδικής άπαξίωσης καί τής έκκλησιολογικής πλάνης. Πράξεις ρουτίνας οί προσφυγές του σέ πλαστογραφίες τών Συνοδικών Πρακτικών καί σέ διάτρητα θεολογικά έπικαλύμματα τών αύθαιρεσιών του. Όλα αυτά άποτελουν ύποπροϊόντα άλλοτριωμένης έπισκοπικής συνείδησης. Κατασκευάσματα άμνηχανίας ή σκοτεινής σκοπιμότητας. Πού δέ νομιμοποιούνται από τήν Πατερική διδαχή. Καί πού δέν εύθυγραμμίζονται μέ τή φιλτραρισμένη, μακρότατη πράξη τών θεοφώτιστων ποιμένων τής Όρθόδοξης Έκκλησίας μας.

Κάθε φορά, πού ό άρρωστημένος ήγεμονισμός του ή ή διασύνδεσή του μέ τούς σκοτεινούς παράγοντες τής

πολυδιάστατης διαπλοκής τόν σύρουν στήν παρανομία καί στό στραγγαλισμό τών Έρωτων Κανόνων τής Όρθοδοξίας μας, σχεδιάζει καί ακολουθεϊ μία πλαγιόδρομη κίνηση. Έπινοεϊ άποφθέγματα θεολογικής παραπλάνησης, γιά νά δικαιώσει τήν πρακτική του καί νά καμουφλάρει τίς εύθυνες του. Άπομακρύνεται (συνειδητά ή άσυνειδητά) από τήν όριοθετημένη λεωφόρο τής γνήσιας παράδοσης καί τών Πατερικών αποφάνσεων. Καί, ξντρομος, τρέχει, νά καλυφτεϊ πίσω από θεολογικά πλέγματα, όχι άπλως άσχετα, αλλά καί άνατρεπτικά τής έκκλησιολογικής ίσορροπίας, τής Κανονικής τάξης καί τής Όρθόδοξης, ιστορικής καταξίωσης.

Δέν εϊναι ή πρώτη φορά, πού άναφέρομαι στίς στρεβλωτικές έκκλησιολογικές έπινόήσεις του 'Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Πώς νά προσ-

περάσεις «άβρόχοις ποσί» τὰ ανόσια μαγειρέματα, όταν βρίσκεις καθημερινά μπροστά σου τήν πλαστογράφηση τοῦ θεολογικοῦ λόγου καί παρακολουθεῖς τήν άνιέρη έκστρατεία παραπλάνησης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ; Τούτη τή στιγμή ἀναγκάζομαι νά ξαναγυρίσω στή γνωστή προβληματική καί νά φέρω στή δημόσια κρίση ἕνα πρόσθετο ντοκουμέντο. Μιά θεολογική παραχάραξη (θά τήν ὀνόμαζα μπαρούφα), πού τήν παράδωσε ὁ κ.Χριστόδουλος στόν άέρα καί τήν ἐνέγραψε στό παθητικό του, όταν, κατά τό μήνα Ἰανουάριο, ἐπισκέφτηκε ἐπίσημα τήν πρωτεύουσα τῶν Κυκλάδων, τήν Ἑρμούπολη, γιά νά ἐνθρονίσει τόν ἐκλεκτό του, ἀλλά ὄχι ἀκατηγόρητο, Μητροπολίτη.

Κομπολόϊ μεθοδεύσεων, καταλυτικῶν τῶν θεσμικῶν δομῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καί παραβίασης τῶν Συνοδικῶν Κανόνων ὑπῆρξε ἡ ἀρχιεπισκοπική παρέμβαση, πρίν ἀπό τήν ἐκλογή καί κατά τή Συνοδική διαδικασία πρόκρισης τοῦ νέου ποιμένα τῆς κομβικῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας. Μακρό καί τό κατάστικο τῶν ἐκκλησιολογικῶν στεβλώσεων, πού ἐπινοήθηκαν ἀπό τόν ὑπόλογο προκαθήμενο καί κηρύχθηκαν «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», γιά νά καλύψουν τίς ὑποπτες καί ἔνοχες πρωτοβουλίες του. Κάποιες ἀπό αὐτές τίς φωτίσαμε καί τίς ὑπογραμμίσαμε. Χρέος εὐθύνης μας νά φωτίσουμε καί τήν τελευταία, πού δέν μπορούμε, δυστυχῶς, νά βεβαιώσουμε, πῶς θά μείνει, ὀριστικά, ἔσχατη.

Μετά τό μπάχαλο τῆς ἐκλογῆς τῆς 24ης Δεκεμβρίου, φανερά ἔνοχλημένος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἔσπευσε

νά ἐμφανιστεῖ στήν τελετή ἐνθρόνωσης τοῦ νέου Μητροπολίτη Σύρου. Ἦταν ἀναστατωμένος καί ὀργισμένος, ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς τῶν μελῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού βρῆκαν τό θάρρος νά ἐκφράσουν δημόσια καί ὑπεύθυνα τήν ἀντιρρητική ἄποψή τους γιά τήν παρασκηνιακή καί θολή διαδικασία ἐπιλογῆς τοῦ νέου ποιμένα τους. Καί ἐκμεταλλεύτηκε τήν παρουσία τῶν μικροφῶνων καί τῆς κάμερας, γιά νά ἐξαγγεῖλει μήνυμα λήθης καί ἀποδοχῆς τῶν «τετελεσμένων» πρὸς ὅλους ἐκείνους, πού τοὺς θεώρησε ὑποκινητές ἀντιπολιτευτικῆς καμπάνιας σέ βάρος του. Ἀντί νά ἀπολογηθεῖ ταπεινά, γιά τὰ διαδοχικά ἀτοπήματά του, ἐπιχείρησε νά φρονηματίσει(!) ἢ, σωστότερα, νά φιμώσει, μέ πλαστό, «δῆθεν» θεολογικό φίμωτρο, τήν εὐθυκρισία καί τήν ἀγωνία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῆς διαπλοκῆς καί στίς ἀτυχεῖς ἐπιλογές του.

Εἶπε τότε, ἀνάμεσα στά ἄλλα ὁ προστάτης τῶν στιγματισμένων κληρικῶν Χριστόδουλος: «Ὑπῆρξαν κάποιες ἀναταραχές σ' αὐτή τήν ἐπαρχία. Αὐτές εἶναι πολύ φυσικό νά ἐκδηλώνονται. Ἀλλά, ἀπό τή στιγμή, πού ἀποφάνθηκε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρέπει, ὅπωςδήποτε, νά σταματήσουν...».

Ἡ πρόταση αὐτή, πού προσφέρθηκε, ὡς δέσμη «δῆθεν» αὐθεντικοῦ ποιμαντικοῦ λόγου καί ὡς «δῆθεν» πατρική νουθεσία, στό πλήρωμα τῆς κατατалаιπωρημένης Μητρόπολης, καί ὡς παρακίνηση εἰρήνευσης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, στήν πραγματικότητα, ἦταν ἀπροκάλυπτη, ἐξουσιαστική

παρέμβαση στις ευαίσθητες συνειδήσεις των μελών της εκκλησιαστικής οικογένειας και δοκιμή φρίμωσής τους. Συμβουλή νά πνίξουν τήν αγωνία τους και τή φιλοτιμία τους. Νά πάψουν νά ζητούν άξιοκρατία. Καί νά δεχτοῦν, άδιαμαρτύρητα, τήν άπόφαση, πού έκείνος επέβαλε, μέ μεθοδεύσεις και μέ πιέσεις, στήν ισχυρή πλειοψηφία της Ίεραρχίας.

Άτυκέστατα, ή στρέβλωση δέν περιορίζεται στήν επικάλυψη και στήν άπόκρυψη της σκοπιμότητας, πού δούλεψε πριν και μετά τήν έκλογή. Άν κανείς αναλύσει προσεκτικά τήν άρχιεπισκοπική προτροπή, θά διαπιστώσει, πώς εΐναι εκκλησιολογικά και ιστορικά άδικαίωτη και μετέωρη. Όχι άπλως λαθεμένη. Ξένη έντελώς και άναιρετική των διδασχών των Πατέρων. Άσύμβατη μέ τή μακραίωνα εκκλησιαστική πρακτική. Καί φορέας καινων δαιμονίων στον ιερό, Εύχαριστιακό θεσμό της Συνοδικότητας.

Μιά Συνοδική άπόφαση, είτε άναφέρεται στή γενικότερη εκκλησιαστική εύταξία, είτε άποτελεΐ έκλογή των κατάλληλων προσώπων, γιά τήν επάνδρωση των επισκοπικών θρόνων, δέν εΐναι ποτέ ή καταληκτική πράξη της Έκκλησίας. Καί αυτό, γιατί ή Σύνοδος των Έπισκόπων δέν εΐναι ό μοναδικός παράγοντας, πού εκφράζει τή βούληση του Παναγίου Πνεύματος και όριοθετεΐ, τελεσίδικα, τήν αλήθεια και τήν εύταξία. Έξω άπό τό χώρο της Συνοδικής Συνέλευσης προσκαρτερεΐ ό λαός. Τά μέλη του εκκλησιαστικού Σώματος. Τά αγαπημένα παιδιά του Θεού. Οί βαπτισμένοι και δαιτυμόνες της Τραπέζης του Κυρίου. Τό

πλήρωμα της Έκκλησίας. Όλοι αυτοί εΐναι φορεΐς της θείας Χάρης. Καί μετέχουν στά προνόμια της έλευθερίας και της υπευθυνότητας. Ό λόγος τους δέν εΐναι ποτέ περιθωριακός. Έχει περιεχόμενο και ειδικό βάρος. Άποτελεΐ κατάθεση της φωτισμένης κρίσης τους και της Άγιοπνευματικής εμπειρίας τους. Καί έχουν δικαίωμα, άρμοδιότητα και ιερή έξουσιοδότηση νά εκφραστοῦν. Νά διατυπώσουν προσωπική καταφατική ή αντιρρητική γνώμη. Νά συμφωνήσουν ή νά διαφωνήσουν. Νά άποδεχτοῦν όλόψυχα τή Συνοδική έτυμνηγορία. Ή νά τήν άποδοκιμάσουν και νά τήν άπορρίψουν.

Στήν περίπτωση, πού ή Συνοδική όμήγυρις διασκεφτεΐ μακριά άπό σκοπιμότητες και ΐντριγκες και έναποθέσει άνεπηρέαστα τήν ίκεσία της στή φωτιστική δύναμη του Παναγίου Πνεύματος, ό λαός, άναπαυμένος, θά έξαγγείλει τό «αμήν». Τήν άνεπιφύλακτη επιδοκιμασία του. Καί θά κάνει όδηγό της καρδιάς του και της πορείας του τή Συνοδική άπόφανση. Άντίθετα, σέ περίπτωση, πού τά άνθρωπινα πάθη εκκυθοῦν άσυγκράτητα και γεμίσουν τήν αίθουσα της Συνοδικής διάσκεψης ή σέ περίπτωση, πού ή δολοπλοκία προκατασκευάσει και επιβάλει εκβιαστικά τήν όποιαδήποτε άπόφαση, ό λαός έχει όλο τό δικαίωμα νά αντιδράσει. Νά επιφυλαχτεΐ. Ή νά διαμαρτυρηθεΐ. Ή και νά άρνηθεΐ νά καταθέσει τό «αμήν» της όλόψυχης άποδοχής του.

Στή δεύτερη αυτή περίπτωση, ή Συνοδική άπόφαση άποδυναμώνεται και άκυρώνεται. Άντί νά επιλύσει τό πρόβλημα και νά έμπνεύσει ειρήνη και όμόνοια στό σώμα της Έκκλησίας,

έγγράφεται ως άφειτρία άμφισβητήσεων και διαπληκτισμών, πού πληγώνουν την ένότητα και άνοίγουν τη μαύρη ιστορική βίβλο των διχασμών.

Σέ μιά τέτοια φάση λαϊκών επιφυλάξεων και αντιδράσεων, ή διατύπωση της άποψης, ότι ή Συνοδική άπόφαση έθεσε τέρμα στίς άναταράξεις και άνοιξε τη λεωφόρο της ειρήνευσης και της συνεργασίας, είναι όχι μόνο άνεδαφική, αλλά και εκκλησιολογικά πλανεμένη. Εισάγει άλλο καθεστώς, πού δέν έναρμονίζεται μέ την πρακτική και μέ την παράδοση της Όρθόδοξης Έκκλησίας μας. Στραγγαλίζει την έλευθερία του ποιμνίου. Τό δικαίωμα έκφρασης και την ύπευθυνότητα της όριστικής κρίσης. Μεταφέρει στην άγιασμένη μας Άνατολή τό κλίμα της Παπώσυνης. Την άνελευθερία και την περιθωριοποίηση. Πού ό ένας, ό Πάπας, έξαγγέλλει αϋθεντικά(;) και έξουσιαστικά τόν τελευταίο λόγο και οί πολλοί είναι ύποχρεωμένοι νά σκύψουν τό κεφάλι. Δέν τούς παραχωρείται δικαίωμα άμφισβήτησης και προβολής της «άλλης άποψης».

Άραγε, δέν έχει διαβάσει εκκλησιαστική ιστορία ό κ. Χριστόδουλος; Δέν έχει πέσει ή ματιά του στίς πάμπολλες περιπτώσεις Συνόδων, πού δέν τίς άποδέχτηκε τό πλήρωμα και, τελικά, οί άποφάσεις τους πέρασαν στό καλάθι των ιστορικών άποβλήτων; Οί Έπίσκοποι (και όχι λίγοι) μαζεύτηκαν. Διακήρυξαν την πρόθεσή τους νά λειτουργήσουν Συνοδικά. Και (σέ κάποιες περιπτώσεις) νά συγκροτηθούν σέ οίκουμενική Σύνοδο. Οί συζητήσεις έξελίχτηκαν, άλλοτε σέ κλίμα

θορύβου και άλλοτε σέ κλίμα βιασμού. Οί άποφάσεις διατυπώθηκαν και έξαπολύθηκαν πρós κάθε κατεύθυνση. Άλλά, ή λαϊκή επικύρωση δέν έξασφαλίστηκε. Τό σώμα της Έκκλησίας δέν αναπαύτηκε στον τρόπο λειτουργίας των Συνόδων και δέν άποδέχτηκε τίς έτυμγορίες τους. Τίς άποδοκίμασε και τίς άπόρριψε.

Ποιά πρώτη και ποιά δεύτερη ιστορική άπόρριψη νά μνημονεύσουμε; Τόμοι όλόκληροι μπορούν νά γραφούν, μόνο μέ την έξιστόρηση της δυσλειτουργίας των Συνόδων αϋτών και των περιστατικών, πού τίς έρριξαν στό βάραθρο της άνυποληψίας. Ό λαός δέν ψηλάφησε στίς Έπισκοπικές αϋτές διασκέψεις τίς πρώτιστες και θεμελιακές χαρισματικές ιδιότητες μιās Συνόδου, την Άγιοπνευματική λειτουργία και την εκκλησιαστική αϋθεντία. Και, τελικά, τίς άρχειοθέτησε στό έρμάρι των συμβουλίων της παρανομίας.

Ός κέντρισμα της ιστορικής μνήμης (ίσως και της άρχιερατικής συνείδησης) του Άρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πού θέλει, «καλά και σώνει», τη Σύνοδο της 14ης Δεκεμβρίου 2001, τό περιεργό αϋτό Consilium Latrocinium, στην κλίμακα και στην περιωπή των αγιότατων Οίκουμενικών Συνόδων, μνημονεύω την περίπτωση της “έπί Δρύν” Συνόδου, πού τη συνεκάλεσε, τό 403, ό Άλεξανδρείας Θεόφιλος, μέ προκαθορισμένο στόχο την καθάρηση του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Είναι γνωστό, ότι μετά την έπαίσχυντη αϋτή καθάρηση, ό άγωνιστής Ιεράρχης σύρθηκε, από τίς δυνάμεις της έξουσίας, στην περιπέ-

τεια της έξορίας. Ἀλλά ὁ λαός, αὐτός ὁ φύλακας τῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας, δέν ἀποδέχτηκε τήν καθαίρεση καί τήν έξορία τοῦ ἡρωικοῦ ποιμενάρχη του καί ἀπήντησε τήν ἐπάνοδό του στό θρόνο του καί στά ἱερά καθήκοντά του. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης, πάντοτε σεμνός καί πάντοτε ταπεινός, στάθηκε ἐπιφυλακτικός μπροστά σ' αὐτό τόν παλλαϊκό ξεσηκωμό. Ζήτησε νά συγκληθεῖ ἄλλη Σύνοδος Ἐπισκόπων, ἔντιμων, νηφάλιων καί προσηλωμένων στούς ἐκκλησιαστικούς Κανόνες, γιά νά ἐπανεξετάσει τό ζήτημα. Νά ἄρει τήν καθαίρεση, πού εἶχε ἀποφασιστεῖ σέ κλίμα βρασμοῦ τῶν παθῶν καί σέ παρασκηνιακή διασύνδεση μέ τίς ἀντιπάθειες τοῦ παλατιοῦ. Καί νά ἀνοίξει τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὡστόσο ὁ λαός δέν ἄντεχε νά βλέπει τόν ἅγιο ποιμένα του νά βρίσκεται, ἄδικα, στήν έξορία. Ἀπήτησε νά ἐπιστρέψει, χωρίς καμμία βραδυπορία, ὁ ἐξόριστος στή θέση του. Καί, τελικά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς βασιλεύουσας Ἰωάννης, ὑποτάχτηκε ὄχι στήν ἀπόφαση τῆς σκηνοθετημένης Συνόδου, ἀλλά στήν ἀπαίτηση τοῦ λαοῦ του. Γύρισε στό μεγάλο του ἔργο, δίχως νά περιμένει Συνοδική ἀνάκληση τῆς καθαιρετικῆς ἀπόφασης. Καί ἀφοσιώθηκε στό ἔργο του. Ὁ λαός εἶπε τό δικό του λόγο. Καί ὁ λόγος αὐτός, δυνατός καί δυναμικός, ἀπομόνωσε στά ἄχρηστα τή Συνοδική μηχανορραφία καί ἀποκατέστησε τήν κανονική τάξη στήν ταραγμένη Ἐκκλησία.

Τήν ἱστορική αὐτή πραγματικότητα δέν μπορεῖ νά τήν ἀμφισβητήσει ὁ σημερινός νοθευτής τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας Χριστόδουλος.

Τήν ἀφήνει, ὅμως στή σκιά, γιά νά προβάλλει τά ἀθεολόγητα μηνύματά του.

Θά τολμήσω νά τοῦ ὑπενθυμίσω καί μιὰ δεύτερη περίπτωση. Τήν περιβόητη Σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438-39. Αὐτή συγκλήθηκε μέ τό ὄραμα καί μέ τό σχεδιασμό μιᾶς οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μέ τή συμμετοχή τῆς καθημαγμένης Ἀνατολῆς καί τῆς υπερφιάλης Δύσης. Καί τίς ἀποφάσεις τῆς τίς προσυπέγραψε ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων. Ὅμως, ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου αὐτῆς ἔπεσαν στό κενό. Τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λαός, δέν τίς ἀποδέχτηκε. Τίς στιγμάτισε, ὡς ἀποφάσεις σκοτεινῶν, δόλιων συναλλαγῶν. Καί τίς ἀπόρριψε στό σύνολό τους. Ἰσαμε σήμερα, ἔξι καί πλέον αἰῶνες μετά τή Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας, κανένας δέν τολμάει νά ἀναφερθεῖ στό ἐνωτικό, πού ὑπογράφηκε κάτω ἀπό τούς θόλους τῆς Santa Maria del fiore, μηδέ νά ὑποστηρίξει, πῶς ἡ ἀπόφαση ἐκείνη ἦταν τελεσίδικη καί ὑποχρεωτική γιά τήν πολύπαθη Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς.

Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Χριστόδουλος, μόλο, πού κάνει σπάταλη χρήση τοῦ προφορικοῦ καί τοῦ γραπτοῦ λόγου, δέν τόλμησε νά διατυπώσει μιὰ τέτοια παραπλανητική ἄποψη. Τόλμησε, ὅμως, νά προβάλλει τή Σύνοδο τῆς 14ης Δεκεμβρίου 2001, ὡς Σῶμα ἀπόλυτης αὐθεντίας καί νά ὑποστηρίξει, πῶς μιὰ καί ἀποφάνθηκε ἡ Σύνοδος αὐτή, οἱ ἀμφισβητήσεις πρέπει νά σταματήσουν καί οἱ ἀναταράξεις δέν εἶναι μήτε νοπτες, μήτε ἀνεκτές.

Ίσως, στήν απεγνωσμένη του προσπάθεια νά στηρίξει τά αστήρικτα, ισχυριστεί, πώς ἡ Σύνοδος τῆς 14ης Δεκεμβρίου δέν ἀποφάνθηκε γιά δογματικά θέματα, ἀλλά ἀσχολήθηκε, ἀποκλειστικά καί μόνο, μέ τήν ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν. Καί ἀπό τή στιγμή, πού ψήφισαν οἱ Συνοδικοί Σύεδροι καί ὁλοκληρώθηκε ἡ ἐκλογή, ὁ λαός εἶναι ὑποχρεωμένος νά δεχτεῖ τήν ἐτυμγορία τους καί νά ὑποταξεῖ στόν κατεστημένο, νέο του ποιμενάρχην.

Ἡ ἱστορική πραγματικότητα ἀνατρέπει καί αὐτή τήν ἔνσταση. Καί δέ θά ἀνατρέξω στό ἀπώτατο παρελθόν, γιά νά ἀντλήσω παραδείγματα. Ἡ πρόσφατη ἱστορία, πού ἀποτελεῖ καί δραματική ἐμπειρία ὅλων μας, δίνει τό στίγμα.

Θά ὑπενθυμίσω στόν προκαθήμενο, τό σάλο, πού προκάλεσε τό 1962 ἡ διαβλητή ἐκλογή κατεγνωσμένου Ἱεράρχη γιά τό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ξέρει πολύ καλά τί ἔγινε τότε. Πῶς ὑποδέχτηκε τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν προτίμηση τῶν 33 Συνοδικῶν Συνέδρων. Τί χαλασμός ἔγινε. Καί πού κατάληξε ἡ ὑπόθεση. Ἄρκεσαν δεκαπέντε μόνο μέρες, γιά νά ἀνατραποῦν οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου καί νά πέσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Καί κανένας δέν τόλμησε νά προβάλει τό κεφάλι του στά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης, πού ὑπῆρχαν ἐκείνη τήν ἐποχή καί νά ισχυριστεῖ, πώς πρέπει νά σταματήσουν οἱ ἀναταράξεις καί νά κοπάσει ὁ σάλος, ἐπειδή οἱ 33 Συνοδικοί Μητροπολίτες χάρισαν τήν εὐνοιά τους καί τήν ψῆφο τους σέ διαβλητό πρόσωπο. Ἀκόμα καί οἱ στενοί φίλοι τοῦ ἐκλε-

γμένου καί ἐγκατεστημένου Ἀρχιεπισκόπου τόν ἐγκατέλειψαν ἀβοήθητο καί τόν ἄφησαν νά σπκώσει μόνος του τή χλεύη.

Ἀλλά γιατί νά ἱστορῶ μιά ὑπόθεση, πού προσπαθοῦμε ὅλοι μας νά λησμονήσουμε;

Μπροστά μας ὑπάρχει παράδειγμα τρανταχτό. Πρόκειται γιά τήν ἀνώμαλη καί διαβλητή ἐκλογή τοῦ κ. Χριστόδουλου στή Μητρόπολη Δημητριάδος. Ἡ φιλοπρωτία του καί ἡ φιλαρχία του τόν ἔσπρωξαν νά καταπατήσει ἀσυλλόγιστα τούς Ἱερούς Κανόνες καί νά ἐπιβεῖ σέ μιά Μητρόπολη, πού δέν ἦταν κενή. Δέχτηκε νά διωχτεῖ ἀναπολόγητος ὁ Κανονικός Μητροπολίτης Ἡλίας καί νά ἐπικαθήσει αὐτός στό θρόνο του. Ἡ ἀνοίκεια αὐτή συμπεριφορά του οὐδέποτε συγχωρήθηκε ἀπό τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, πού σέβονται τούς Ἱερούς Κανόνες καί διακρίνουν τίς δολοπλοκίες, τοῦ χρέωσαν τήν εὐθύνη. Τοῦ ὑπενθυμίζω τή συμπεριφορά τοῦ ἀδαμάντινου παραστάτη τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτη Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου. Κρυστάλλινος στή θεολογική του κρίση ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ἐπιφάνιος. Ἀλέκτιστος στό βίο του. Ἄφησε πίσω του ἵχνη ἁγίου λειτουργοῦ καί καταξιωμένου θεράποντα τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης. Φίλος, ἀπό τά νεανικά τους χρόνια, τοῦ συλλειτουργοῦ του Χριστόδουλου Παρασκευαΐδη, δέν ἀποδέχτηκε τήν ἀντικανονική ἐκλογή του ὡς Μητροπολίτη Δημητριάδος. Τήν καυτηρίασε καί τήν ἀπόρριψε. Δῆλωσε στόν παλιό του φίλο Χριστόδουλο, ὅτι δέ θά σκύψει ποτέ νά φιλήσει τό ἀρχιερατικό του χέρι,

γιατί ἡ εἰσπήδησή του στή Μητρόπολη Δημητριάδος ἦταν πράξη ἀνεπίτρεπτη. Καί, ὅταν ὁ χειροτονημένος πιά Μητροπολίτης Χριστόδουλος τόλμησε νά ἐκφράσει τήν ἐπιθυμία του νά ἐπισκεφτεῖ τό Μοναστήρι τοῦ πατρός Ἐπιφανίου, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: «Τήν ἐπίσκεψή σας στό Μοναστήρι, δέν μπορῶ νά τήν ἐμποδίσω. Ἔχετε ὅλο τό δικαίωμα νά μπεῖτε καί νά προσκυνήσετε. Σᾶς δηλώνω, ὅμως, ὅτι δέν πρόκειται νά σᾶς ὑποδεχτοῦμε ὡς Μητροπολίτη. Οὔτε τιμές, πού ἀρμόζουν στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, θά σᾶς ἀποδώσουμε, οὔτε θά σᾶς παραχωρήσουμε τήν εὐχέρεια νά χοροστατήσετε σέ ἐκκλησιαστική τελετή. Καί αὐτό, γιατί ἡ ἐκλογή σας καί ἡ χειροτονία σας εἶναι πράξεις κολάσιμες, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνες καί ἀπαράδεκτες». Τή στάση αὐτή τῆς ἀπόλυτης ἀπόρριψης τῆς ἀντικανονικῆς προαγωγῆς τοῦ κ. Χριστόδουλου, τήν κράτησε ὁ μακαριστός Ἐπιφάνιος ἴσαμε τή μέρα τῆς ἐξόδου του ἀπό τόν κόσμο αὐτό. Ὑπῆρξε, ἀπέναντι στό φίλο τῶν νεανικῶν του χρόνων σαφές, κοφτός καί πάντοτε ἀπορριπτικός.

Ἀλλά γιατί νά μείνω στήν ὑπογράμμιση μόνο τῆς ἀπορριπτικῆς στάσης τοῦ πατερικοῦ ἀναστήματος τῆς νεώτερης ἐποχῆς, τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου καί νά μὴν ὑπενθυμίσω, ἂν ὄχι στό Μακαριότατο, πού ἀρέσκειται στίς πλαστογραφίες καί στίς ἐπικαλύψεις, τουλάχιστο στήν ἀνοιχτή αὐλή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, καί ἄλλη κατάθεση φίλου καί συνεργάτη τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ μαγειρείου;

Ἡ ὑπενθύμιση αὐτή ἀποτελεῖ καί κατάθεση ἄγνωστου ντοκουμέντου.

Ἀμέσως μετά τήν προέλαση τοῦ κ. Χριστόδουλου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, οἱ δύο Μητροπολίτες, πού ἔσυραν ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα τό ἀσκήκωτο φορτίο τῶν ἄδικων καταδιώξεων καί καταδικῶν, ζήτησαν, μέ ἔγγραφό τους, τήν ἀναθεώρηση τῶν ἀντικανονικῶν πράξεων καί τήν ἀκύρωση ὅλων ἐκείνων, πού ἀποφασίστηκαν κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων. Ὁ νεόκοπος Ἀρχιεπίσκοπος καταθρουβήθηκε. Φοβήθηκε, πώς μιά τέτοια ἀναθεώρηση καί κατάργηση τῶν ἐπαίσχυντων ἀποφάσεων καταδίκης καί ἐπιτιμίων, θά μπορούσε νά κλονίσει τό δικό του θρόνο. Συμβουλευτήκε, λοιπόν, σύμφωνα μέ τήν ἐπίσημη δική του μαρτυρία, τό νομικό του σύμβουλο, τό δικαστικό Ἀναστάσιο Μαρίνο. Καί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, πώς ἅμα ἀρθοῦν τά ἀντικανονικά καί ἀνόητα ἐπιτίμια ἀπό τότε, πού ἐπιβλήθηκαν, θά προβληθεῖ λόγος ἀκυρότητας τῆς δικῆς του ἐκλογῆς γιά τό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ναί, ὁ φίλος του καί συνεργάτης του καί νομικός του σύμβουλος, τοῦ ὑπενθύμισε, πώς ἡ πάροδος τοῦ χρόνου καί ἡ προαγωγή του σέ νέα ἐπισκοπική ἐπαλξη δέ νομιμοποιοῦνται νά λειτουργήσουν ὡς παράγοντες ἐπικυρωτικοί τῶν ἀνομιῶν τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, πού τόν τίμησαν μέ πλαστά ἀξιώματα. Ἡ ἀντικανονικότητα μένει. Ἡ παρανομία μένει. Καί ὁ λαός τή διακηρύττει. Καί ἡ δικαιοσύνη τήν πατάσσει. Ἔτσι, ὄχι μόνο ἡ ἐκλογή του στή Μητρόπολη Δημητριάδος, ἀλλά καί ἡ δεύτερη ἐκλογή του στήν Ἀθήνα, ἀναγνωρίζεται ἀντικανονική καί ἀνυπόστατη. Καί οἱ Συνοδικές πράξεις ἄκυρες καί μετέωρες.

Κατατρομαγμένος ὁ Χριστόδου-

λος από αυτή τή γνωμάτευση, έκανε ό,τι τοῦ ἐνέπνευσε τήν ὥρα ἐκείνη ἡ ταραγμένη συνείδησή του, γιά νά ἀποφύγει τό διασυρμό καί τήν ἐνδεχόμενη ἀπώλεια τοῦ περιπόθητου θρόνου. Μεταποίησε τή σφραγίδα, πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, γιά νά σφραγίζει τίς πράξεις τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ὁμογνωμοσύνης, σέ φονικό στιλέτο, γιά νά ἐξοντώσει τούς ἀδελφούς του καί νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς Ἑρινῦες του καί ἀπό τό φόβο τῆς ἔκπτωσης. Εἰσηγήθηκε στήν Ἱεραρχία καί τό πέτυχε μέ τούς κράχτες του καί μέ τούς κομπάρσους του, νά παραμείνουν τά ἀνέντιμα ἐπιτίμια, ἔτσι, πού νά ἀποκλειστεῖ τό ἐνδεχόμενο νά προβληθεῖ ἡ ἀπουσία τῶν Μητροπολιτῶν αὐτῶν ἀπό τά Συνοδικά Σώματα ὡς λόγος ἀκυρότητας τῶν δυό προαγωγῶν τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Ὁ Χριστόδουλος ἔφτασε στήν ἀκραία πράξη κατάπτωσης, ἀποφασίζοντας νά δολοφονήσει τούς ἀδελφούς του Ἱεράρχες, γιά νά διακρατήσῃ τό σκῆπτρο του. Ὅταν κανεῖς ἀναδιφήσῃ αὐτό τό ἱστορικό ὑπόστρωμα, ἐξηγεῖ καί τήν ἀθεολόγητη διδαχή τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου, πού συνιστᾷ πλήρη ὑποταγή στίς Συνοδικές ἀποφάσεις. Νά σταματήσῃ κάθε κίνηση καί κάθε ἀναταραχή, μετὰ τή Συνοδική ἀπόφαση, πού πάρθηκε μέ ἐκβιασμούς καί μέ ἀνεπίτρεπτες συναλλαγές. Ἐπιδιώξῃ του εἶναι, ὅχι νά ἀποκατασταθεῖ ἡ Κανονικότητα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά νά φορέσῃ στό λαό φίμωτρο, γιά νά μή διαμαρτύρεται καί νά μή κοινολογεῖ, μέ τόν ἀντιρρητικό του λόγο, τίς ποικίλες ἀντικανονικότητες καί, πρό παντός, τίς δικές του ἀνομίες.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

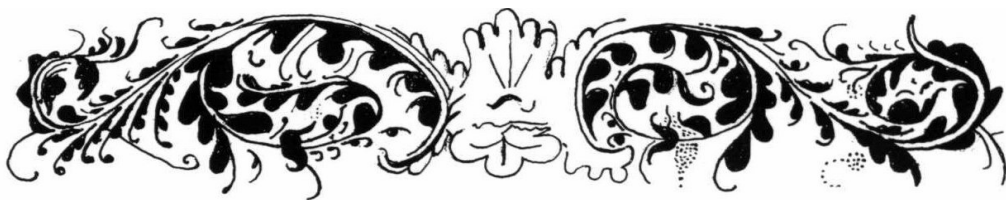
Παπα-Γιάννη,

Πολύ λικνιστός ὁ νέος Μητροπολίτης Σύρου.

Κατά τήν τελετουργία τῆς χειροτονίας του σέ Μητροπολίτη ἄρχισε τό λόγο του μέ τή φράση: «Μετά ἀπό λίγο, ἕνας νέος Ἐπίσκοπος θά λικνίζεται στήν παρθενική ἀγκάλη τῆς Ἐκκλησίας...».

Οἱ ἀκροατές, ὅπωςδῆποτε, θά ἔβγαλαν τά συμπεράσματά τους.

**Φιλικά
παπα-Γιώργης**

ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΑΙ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

τον "ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ" της 28/1/2002 καταχωρίζεται ρεπορτάζ επώνυμου δημοσιογράφου, ο οποίος αναφέρεται

σε ομιλία του Μακαριωτάτου στο Δημαρχείο Παλλήνης και πάντα μπροστά στις κάμερες των τηλεοράσεων. Επισημαίνονται δε χαρακτηριστικά στο δημοσίευμα αυτό και τούτες οι φράσεις του Αρχιεπισκόπου: "...Περνάμε δύσκολες ώρες και ζούμε κατάπτωση ηθών... Βλέπουμε κάθε ημέρα σκάνδαλα να αποκαλύπτονται μπροστά μας... Θα πρέπει να σώσουμε τον τόπο από τα επερχόμενα δεινά... Ο τόπος αυτός δεν πρέπει να εξασχρηωθεί...". Και σχολιάζει ο δημοσιογράφος ότι: Το γεγονός αυτό ερμηνεύθηκε από πολλούς ως σχόλιο για το πρόσφατο σκάνδαλο της ΕΤΒΑ, αλλά και για τις τηλεοπτικές αποκαλύψεις που αφορούσαν σε βουλευτή του ΠΑΣΟΚ (για τα παράνομα παίγνια).

Και είναι αλήθεια ότι τα σκάνδαλα που αποκαλύπτονται στο δικό μας, τον ελληνικό χώρο και προκαλούν ανησυχία και απογοήτευση στους πολίτες, οι οποί-

οι και δέχονται τελικά τις δυσμενείς τους συνέπειες, ήταν και είναι πολλά. Θα έλεγε κανείς ότι αποτελούν τον κύριο και σταθερό τροφοδότη των Μ.Μ.Ε. Και το παράδοξο είναι ότι άλλα μεν παραμένουν αδιερεύνητα, και αυτό είναι το συνήθως συμβαίνον, με αποτέλεσμα με το άπρακτο πέρασμα του χρόνου να περιέρχονται στη λήθη και στη λησμονιά, άλλα δε, για τα οποία μεθοδεύεται κάποια κατ' επίφαση έρευνα, υποκείμενη στις όποιες πολιτικές ή άλλες σκοπιμότητες, να καταλήγουν στη συγκάλυψη και στο κοινώς λεγόμενο "κουκούλωμα". Προφανώς ο Μακαριώτατος σ' αυτή την παράμετρο αναφερόταν και γι' αυτό ύψωσε τον ελεγκτικό τόνο της φωνής του.

Θα πρέπει όμως να υπενθυμίσουμε στο Μακαριώτατο ότι τα Μ.Μ.Ε. δεν απασχολούνται και δεν τροφοδοτούνται αποκλειστικά και μόνο με σκάνδαλα που αναφέρονται στην πολιτική και κοινωνική ζωή του τόπου μας. Και τα έντυπα και τα ηλεκτρονικά μέσα ενημερώσεως φέρουν στη δημοσιότητα, και όχι σπάνια, ανάλογες περιπτώσεις που εκτυλίσ-

σονται και στον ευαίσθητο εκκλησιαστικό χώρο και εγγίζουν τις περισσότερες φορές συμπεριφορές ανώτατων κληρικών της Εκκλησίας μας. Και είναι πολύ θλιβερή η διαπίστωση ότι, ενώ πολλές από τις αποκαλύψεις αυτές καταλαμβάνουν τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και αποτελούν πρώτη είδηση στις τηλεοράσεις, η διοίκηση της Εκκλησίας ακολουθεί τακτική παρόμοια με εκείνη της πολιτείας στην αντιμετώπιση αυτών των περιπτώσεων. Και αν για τα σκάνδαλα των κοσμικών οι κάθε είδους επιρροές και εξαρτήσεις ανακόπτουν την έρευνα ή την κατευθύνουν στη συγκάλυψη και στο "κουνούλωμα", οι διοικητικοί σχηματισμοί της Εκκλησίας μας κατά τη διερεύνηση ανάλογων περιπτώσεων που έρχονται στο φως της δημοσιότητας, πρέπει να είναι ασυμβίβαστοι και ξένοι προς αυτές τις τακτικές. Η Εκκλησία διαθέτει και τα όργανα και τη διαδικασία και οφείλει να ερευνά σε κάθε περίπτωση, "εδώ και τώρα" και χωρίς καθυστέρηση, την ουσία των όσων καταγγέλλονται, όταν μάλιστα αυτά αποδίδονται σε επώνυμους κληρικούς και από επώνυμα πρόσωπα, δημοσιογράφους και μη, ακόμη και από εν ενεργεία Ιεράρχες. Έχει επιτακτικό καθήκον και ιερή υποχρέωση να ανατρέχει στην αφετηρία των καταγγελιών και να απαιτεί την προσκόμιση στοιχείων και μαρτυριών από εκείνους που επώνυμα τα παρουσιάζουν, ώστε να διαπιστώνεται με διαφάνεια και υπευθυνότητα πού ευρί-

σκεται η αλήθεια και πού κινείται η συκοφαντία.

Γίναμε όλοι μας στο παρελθόν και στις ημέρες μας αναγνώστες και θεατές πολλών τέτοιων περιπτώσεων που γράφτηκαν και ακούσθηκαν από τα Μ.Μ.Ε. και όχι μόνο, αλλά και από υπεύθυνα ή μη εκκλησιαστικά πρόσωπα, σε μερικές μάλιστα περιπτώσεις και σε επίσημες εκκλησιαστικές συνεδρίες. Αναφέρθηκαν κατά καιρούς συγκεκριμένα περιστατικά οικονομικών ατασθαλιών και άλλων παρεκτροπών, καθώς και ιδιόρρυθμες συμπεριφορές που αφορούσαν και σε ανώτατους κληρικούς. Και αντί η Εκκλησία να κινήσει τους μηχανισμούς της έρευνας και της ανακρίσεως για να διαπιστωθεί η βασιμότητα των καταγγελλομένων ή η προσπάθεια συκοφαντίας, επέδειξε μπροστά στα νοσηρά αυτά φαινόμενα προκλητική ανοχή και τα αντιπαρήλθε, άλλοτε με αδιαφορία και απραξία, άλλοτε με τη γνωστή μεθόδευση "της παροχής εξηγήσεων" που κρίνονται συνήθως επαρκείς και τίθεται η υπόθεση στο αρχείο χωρίς καμμία άλλη περαιτέρω έρευνα και άλλοτε με άλλου είδους τεχνάσματα και επινοήσεις, αφήνοντας έτσι τον ταλαίπωρο ευσεβή λαό να πλανάται στις αμφιβολίες του για το ποιόν των Ποιμένων του.

Ο Μακαριώτατος αναφέρθηκε σε κοσμικά σκάνδαλα του πολιτικού και γενικότερα του κοινωνικού μας βίου και με αυτή την αναφορά του θέλησε προφανώς να επισημάνει την ανοχή της πο-

Ὁ Ἐπίσκοπος καί ἡ Ἐκκλησία

ολλοί από τους σύγχρονους Ἱεράρχες διακατέχονται από ένα σύνδρομο υπεροχής, σάν ἐκεῖνο τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὅταν ἔλεγε: «I'

etat c' est moi» (ἐγώ εἶμαι τό Κράτος), πού στήν περίπτωση τους θά μπορούσε νά ἔχει τή διατύπωση: ἐγώ εἶμαι ἡ Ἐκκλησία! Ἡ μεγαλομανία τους, μάλιστα, βρίσκει τάχα θεολογικά ἐρείσματα στά λόγια τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Ἀντιοχείας (+107 μ. Χ.), ὁ ὁποῖος, δέσμιος, καθ' ὁδόν πρὸς τό μαρτύριο στή Ρώμη, ἔγραφε στούς πιστούς τῆς Σμύρνης καί τοὺς

συμβούλευε: «Μηδεὶς χωρὶς Ἐπισκόπου τι πράσσειω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.... Ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω, ὥσπερ ὅπου ἂν ᾖ ἡ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία,.... ἵνα ἀσφαλές ᾖ καί βέβαιον πᾶν ὃ πράσσεται...» («Ἀποστολικοὶ Πατέρες», Ἔκδ. Ἀσθήρ, 1953, VIII, 1-2).

Ποιό εἶναι, ὁμως, τό νόημα τῶν λόγων τοῦ ἁγίου; Στίς κῶρες, ὅπου ἡ Ἐκκλησία τότε ξαπλωνόταν μέ ταχεῖς ρυθμούς, ἐπικρατοῦσε ἕνας ἔντονος θρησκευτικὸς συγκρητισμός, ὁ γνωστός

λιτείας σ' αὐτές τις ἀπαράδεκτες καταστάσεις. Καὶ ἀν στήν ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν σκανδάλων, ὅπως παραπάνω ἀναφέρθηκε, υπεισέρχονται ποικίλες σκοπιμότητες, οἱ ὁποῖες οδηγοῦν στη συγκάλυψη καὶ στη λήθη, αὐτό δὲν μπορεῖ ὁπωσδήποτε νὰ συμβαίνει γιὰ ἀνάλογες περιπτώσεις πού παρατηροῦνται στὸν ἐκκλησιαστικὸ χώρο καὶ ἀποδίδονται σὲ συμπεριφορὲς τῶν κληρικῶν μας. Τέτοιες σκοπιμότητες ἢ ἄλλου εἶδους δεσμεύσεις πρέπει νὰ μὴ ἐγγίξουν καὶ νὰ μὴ παρεμποδίζουν τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, κατὰ κύρια ἀποστολή της, πρέπει ἐπίμονα νὰ ἀναζητᾷ μόνη τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἐπιβάλλεται ἢ νὰ ἀποβάλλει τὰ ἀνάξια πρόσωπα ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν κληρικῶν ἢ νὰ ἀποδίδει τοὺς τυχόν συκοφαντηθέντες λευκοὺς καὶ

καθαροὺς στὸ ποίμνιό τους. Τρίτη λύση δὲν χωρεῖ. Συμβιβασμοί, σκοπιμότητες καὶ κάθε εἶδους ἄλλες ἐξαρτήσεις καὶ ἀνοχές δὲν ἔχουν θέση στὸν ἐκκλησιαστικὸ χώρο καὶ δὲν μπορεῖ ποτέ με παράξενες μεθοδεύσεις ἢ με ἄλλου εἶδους τεχνάσματα νὰ τραυματίζεται τὸ κύρος τῆς αγίας μας Ἐκκλησίας.

Επὶ τοῦ ἀσφαλούς καὶ γιὰ περιπτώσεις σκανδάλων πού ἀναφέρονται σὲ ἄλλους χώρους εὐκόλα γινόμεστε ἐλεγκτές καὶ ἐπιτιμητές. Δὲν νομιμοποιούμεστε ὁμως οὔτε νὰ ἐλέγχουμε οὔτε νὰ ἐπικρίνουμε αὐτές τις καταστάσεις, ὅταν ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε τὴν ἴδια τακτικὴ γιὰ ἀνάλογες περιπτώσεις πού κινούνται ἀποκλειστικά στὸν χώρο τῆς δικῆς μας δικαιοδοσίας.

Συν.

γνωστικισμός. Γράφει ο Β. Κ. Στεφανίδης: «Ο ανατολικός πολιτισμός και αι ανατολικάί θρησκείαι μέ ακατανίκητον δύναμιν εισηλάσαν προς δυσμάς, συμπαρασύρασαι μεθ' έαυτών εις την δίνην περισσότερον τόν χριστιανισμόν. Ο γνωστικισμός ήτο θρησκεία, είχε λατρείαν και μυστηριακάς πράξεις, μίγμα χριστιανικών και έθνικών μυστηρίων... Είχεν ιδιαιτέρους ιερείς, άλλ' όχι επισκόπους (σ.σ. ή υπογράμμιση δική μας). Οί Γνωστικοί κατ' αρχάς δέν απεσπώντο της Έκκλησίας, αλλά συνήρχοντο εις παρασυναγωγάς. Ότε όμως απεκλείσθησαν ή απεσπάσθησαν της Έκκλησίας, απετέλεσαν ιδιαιτέρας κοινότητας» («Έκκλησιαστική Ιστορία», σελ. 62). Η Έκκλησία, έξ άλλου, δέν είχε διατυπώσει ακόμα συστηματικά τή δογματική Της διδασκαλία. Δέν υπήρχε ή παράδοση της Έκκλησίας των μετέπειτα αίωνων, ή οποία καθοδηγεί τους πιστούς κάθε εποχής μέ τά απλανή πρότυπα των έμπειριών των αγίων και των βιωμένων διδασκων των θεοφώτιστων Πατέρων. Άκόμα και τά βιβλία της Καινής Διαθήκης κυκλοφορούσαν χωρίς τή επικύρωση της Έκκλησίας γιά τή γνησιότητά τους ανάμεσα σέ πλῆθος υπόπτων (άπόκρυφων) κειμένων, πού δέν είχαν επίσημα άπορριφθεϊ. Στίς παραινέσεις, λοιπόν, του αγίου Ιγνατίου προς τους πιστούς της εποχής του βλέπουμε καταφανή τήν αγωνία του, μήπως και άστοχήσουν νά συνδεθοϋν μέ τή γνήσια Έκκλησία του Χριστού και έξωκείλουν σέ σέκτες και παρασυναγωγές. Θεωρούσε δέ ως μόνο έγγυητή της γνησιότητας μιās Έκκλησίας τόν Επίσκοπό Της, διότι, πράγματι, τό μόνο αϋθεντικό άνοιγμα, μέσω του οποίου, περνούσε τότε ή αλήθεια της Έκκλησίας στόν κόσμο ήταν τό προφο-

ρικό κήρυγμα των Άποστόλων και των Έπισκόπων διαδόχων τους. Ο άγιος αγωνιζόταν νά διασφαλίσει τό μικρό ποίμνιο της Έκκλησίας των διωγμών και των κατακομβών από ύπουλες διεισδύσεις της φθοράς του κόσμου.

Ο Έπίσκοπος (και κατ' έξουσιοδότησή του ο πρεσβύτερος), μέ τή Χάρη του μυστηρίου της χειροτονίας έχει τήν άρμοδιότητα νά προϊσταται της εύχαριστιακής συνάξεως, νά διδάσκει τό λαό, (νά όρθοτομή τόν λόγον της αληθείας), και νά τόν καθοδηγεί σέ ό,τι άφορά τή ζωή της Έκκλησίας, ποιων και διδάσκων τήν πίστη και τό ήθος Της. Όχι, βέβαια, ως έξουσιαστής, ούτε ως θεσμικός ήγέτης, άλλ' ως πάντων έσχατος και πάντων διάκονος (υπηρέτης) (Μαρκ., θ', 35). Φύλακας, προνοητής και μέχρις αίματος πρόμαχος της Έκκλησίας και της αληθείας Της. Αϋτήν τήν αρχή βίωσε ο άγιος Ιγνάτιος, περί τά τέλη του 1ου αιώνα, καθώς και οί άλλοι άποστολικοί Πατέρες, οί σύγχρονοί του Έπίσκοποι, οί πλείστοι των οποίων κατατάσσονται στους μάρτυρες των χρόνων εκείνων.

Θά ήταν λάθος, εν τούτοις, νά θεωρήσουμε τή χειροτονία ως μόνη και άπόλυτη έγγύηση ποιμαντικής γνησιότητας ενός Έπισκόπου. Άν κάτι τέτοιο δεχθοϋμε, τότε μένει άνεξήγητο τό ότι πλῆθος Έπισκόπων στό διάβα της ιστορίας άστόχησαν και ξεπέσαν, παρασύροντας Έκκλησίες ολόκληρες. Τότε μένει έκτεθειμένος ο ιερός Χρυσόστομος (+407 μ. Χ.), πού έγραφε: «Ουδένα δέδοικα ως τους Έπισκόπους πλὴν ολίγων» («Προς Όλυμπιάδα» Θ', PG 52, 685). Ο δέ Μ. Άθανάσιος (+373 μ. Χ.) θά πρέπει νά βρισκόταν σέ πλάνη, όταν συμβούλευε: «Εάν ο Έπίσκοπος ή ο Πρεσβύτερος, οί όντες όφθαλμοί της Έκκλησίας, κακώς

ἀναστρέφονται καί σκανδαλίζωσι τόν λαόν, κρή αὐτοῦς ἐκβάλλεσθαι (πρέπει νά ἀποβάλλονται). Συμφέρον γάρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον (ναόν), ἥ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἀννα καί Καϊάφα, εἰς τήν γένεσιν τοῦ πυρός» (PG 26, 1257).

Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ Πατέρες, (καθώς καί ὅσοι ἄλλοι ἔχουν ἐκφράσει ἀνάλογες θέσεις), δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντιφάσκουν πρὸς τόν ἅγιο Ἰγνάτιο. Ἀπλῶς, ζώντας τρεῖς αἰῶνες μετὰ, εἶχαν νά ἀγωνιστοῦν γιά τήν Ἐκκλησία σέ διαφορετικά ἀπό ἐκεῖνον μέτωπα. Μετά τούς αἰῶνες τῶν διωγμῶν οἱ εἰδωλόλατρες διώκτες εἶχαν συντριβεῖ. Ἡ κοσμική ἐξουσία στήριζε τήν Ἐκκλησία καί ἐπιζητοῦσε καλές σχέσεις μέ τόν κλῆρο. Σέ ποιές περιπτώσεις αὐτό ἦταν ἀπόρροια συνειδητῆς ἀποδοχῆς τῆς νέας πίστεως ἐκ μέρους τῶν ἀρχόντων καί σέ ποιές ἦταν πολιτική σπέκουλα, μέ δεδομένη τήν ἔντονη διείσδυση τῆς Ἐκκλησίας στίς λαϊκές μάζες, (ἡ ἀριστοκρατία καί ἡ ἱντελιγκέντσια ἔμενε ἀκόμα πιστή στήν πατρῶα εἰδωλολατρική παράδοση), εἶναι δύσκολο νά ἐρευνηθεῖ ἀντικειμενικά. Ὁ θρίαμβος, πάντως, τῆς Ἐκκλησίας ἔφερε νέους πειρασμούς καί νέα δεινά. Τά ζιζάνια φύτρωσαν μέσα στοὺς κόλπους Της. Ἡ κοσμική ἐξουσία, ἀπό ἀντίθετη δύναμη πρὶν, τώρα θεωρήθηκε ἱερή καί ἀπέκτησε δυνατότητες ἐπεμβάσεων στά ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση ἔγινε ἐπίσημη, παράπλευρη ἀρχή, θεσμοθετημένη ἀπό τό κράτος. Οἱ δέ Ἐπίσκοποι προσέλαβαν αἶγλη καί ἰσχύ κοσμική, τήν ὁποία κανεῖς Ἀπόστολος, κανεῖς ἀποστολικός Πατέρας, κανεῖς ἀπό τούς ἀρχαίους Ἐπισκό-

πους δέν εἶχε. Ἡ διαπλοκή τῶν δύο ἐξουσιῶν ἦταν πιά ἀναπόφευκτη.

Ἀπό αὐτό τό ἀδιανόητο γιά τήν πρώτη Ἐκκλησία συνοικέσιο προέκυψε μιά νέα τάξη πολιτικο-θρησκευτικῶν πραγμάτων. Ἡ Ἐκκλησία ἀπλωνόταν στοὺς λαούς. Νέοι πιστοὶ προσέτρεχαν χωρίς φόβο πιά κατὰ μάζες στίς τάξεις Της. Λίγοι, ὅμως, ἦταν πρόθυμοι νά ἀφήσουν ἐντελῶς τόν παλαιό ἄνθρωπο. Λίγοι ἀπό τόν κλῆρο καί τό λαό ἦταν διατεθειμένοι νά μιμηθοῦν στό φρόνημα τούς παλαιούς πιστούς τῶν κατακομβῶν. Ἡ γνησιότητα τῆς Ἐκκλησίας βρισκόταν σέ κίνδυνο. Ἡ ἀντίδραση δέν μπορούσε νά εἶναι ἄλλη ἀπὸ τήν παλιά συνταγή: ἀγώνας καί μαρτύριο. Τότε φούντωσε ὁ μοναχισμός ὡς κίνημα γνησιότητας στήν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, ὡς ἔμπρακτη ὁμολογία γνήσιας ἀγάπης πρὸς Αὐτόν, ὡς βιωμένο κήρυγμα τῆς Ἀλήθειας, πού κινδύνευε νά ἀλλοιωθεῖ. Μέ στενές σχέσεις πρὸς τόν μοναχισμό, ἀναδείχθηκαν οἱ λίγοι, μιά μειοψηφία μεταξύ τῶν Ἐπισκόπων, ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀντιστάθηκαν καί διαμαρτηρήθηκαν, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, πού προαναφέραμε, μέ στόχο νά ἐνημερωθεῖ ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί νά διαφυλάξει γνήσια τήν πίστη καί τό ἥθος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί τό πέτυχαν γιά τήν ἐποχή τους καταβάλλοντας τό σύννηδες τίμημα: ὑπέστησαν διωγμούς. Ἐκθρονίσεις, ἐξορίες, μαρτύρια. Ὁχι ἀπὸ τούς εἰδωλόλατρες, ἀλλὰ ἀπὸ συνόδους Ἐπισκόπων καί τῇ Χριστιανικῇ Πολιτεία....

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Τό λίφτινγκ.

Είναι περίεργο τό λίφτινγκ, πού προσπαθοῦν νά κάνουν στή δημόσια εικόνα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου οἱ παρακοιμώμενοί του. Ἐπικοινωνιολόγοι, πού εἶναι ἐξοικειωμένοι μέ τό γλωσσάριο τῆς θρασυτήτας καί δημοσιογράφοι, πού ἔχουν ἐνταχτεῖ στήν ὁμάδα στήριξης τοῦ εἰδώλου του, ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα νά ἀφανίσουν τίς κηλίδες τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἀνομιῶν καί νά ἀναπλάσουν τό προσωπεῖο, ἔτσι, πού νά προβληθεῖ ξανά ὡς ἀληθινά ἡγετικό πρόσωπο, ἱκανό νά χαράξει γραμμές, νά σαλπίσει μήνυμα γνησιότητας καί νά δώσει βηματισμό ζωῆς στή σύγχρονη κοινωνία.

Ὡστόσο, «οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην, οὐ μάντιδα δάφνην...». Τό Χριστοδουλικό εἶδωλο ἀποδείχτηκε ἀσύμβατο μέ τήν ἐντιμότητα καί τήν εἰλικρίνεια. Τοῦ λείπει ἡ πνοή τῆς Ὁρθόδοξης εὐαισθησίας καί ἡ ἔκφραση τῆς ἀνεπιτήδευτης συμπεριφορᾶς.

Καί εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἡ πλειοψηφία, πού στά πρῶτα μέτρα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς του κούρσας, τόν παρακολούθησε καί στάθηκε πλάϊ του μέ ἐλπίδες καί μέ ζητωκραυγές, ἀλλάξε ρότα καί μένει σταθερή στήν ὑπογράμμιση τῶν λαθῶν του καί στό στιγματισμό τῶν ἀνομιῶν του.

Αὐτή τη στιγμή ὁ Χριστόδουλος καταβάλλει ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νά ξανακερδίσει τή χαμένη εὐνοια τῶν παραγόντων τῆς πληροφόρησης. Καί δέν τό πετυχαίνει. Τό λίφτινγκ, πού τοῦ κάνουν οἱ λίγοι, μοιάζει μασκάρεμα. Περιβολή πλαστοῦ προσωπείου. Καθαρό φαρισαϊκό περιδιάβασμα «ἐν ταῖ συναγωγαῖς καί ἐν ταῖς ρύμαις» (Ματθ, στ' 2).

Ἡ τραγική ὁμολογία.

Ἡ ἐκτίμηση γιά τήν ἐπικίνδυνη ὑποβάθμιση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κύρους δέν εἶναι μόνο δική μας. Οὔτε μόνο μιᾶς μικρῆς μερίδας τοῦ

ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καθημερινά ἀπλώνεται. Καί γίνεται πεποίθηση καθολική. Ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Καί ἐκείνων, πού σέβονται τήν ἀρχιερωσύνη καί ἐκείνων, πού στέ-κονται ἀντίπαλοι καί τοξεύουν βέλη πικρῆς κριτικῆς.

Φαίνεται, πώς τήν πραγματικότητα αὐτή τήν ἔχει συλλάβει καί τήν ἔχει συνειδητοποιήσει καί ὁ ἴδιος ὁ κ. Χριστόδουλος. Καί βιώνει ἕνα δράμα. Ξεκίνησε μέ ὄραμα τήν πρωτιά στούς πίνακες τῆς δημοτικότητας. Καί ἀντιμετωπίζει τήν καθίζηση, πού τόν κάνει νά θρηνεῖ στά ἐρείπια τῶν ὀνείρων του.

Χαρακτηριστική ἡ ἀπό πολλές πλευρές τραγική συνέντευξή του στόν ἐξαρτημένο-κόλακα δημοσιογράφο τῆς αὐλῆς του, πού δημοσιεύτηκε κατὰ τή μεγάλη μέρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ κ. Χριστόδουλος, βυθισμένος στήν ἀπόγνωση, ἐκφράζει τό πλέγμα τῆς μελαγχολίας του μέ μιά γενικευμένη ἐπίθεση ἐνάντια σέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. «Σημειώνει, πώς ἀντί οἱ Χριστιανοί νά πετροβολοῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί ὅλοι μαζί τόν Ἀρχιεπίσκοπο, μέ αὐτές τίς πέτρες νά οἰκοδομήσουν μιά καλύτερη κοινωνία».

Εἰλικρινά, τόν λυπόμαστε, πού ἔφτασε νά τόν πετροβολοῦν ὅλοι οἱ Χριστιανοί. Ἀλλά τί νά γίνει; Ὁ ἴδιος προκάλεσε τό πετροβόλημα.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτῆτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.